

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 16 березня 1985 року

№ 34 (3541).

Ціна 2 коп.

Комсомольці і молодь Кіровоградщини, як і всі радянські люди, з гарячим схваленням зустріли рішення позачергового Пленуму ЦК КПРС, Звернення ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР до Комуністичної партії, до радянського народу. У листах, які надходять до редакції, комсомольці і молодь заявляють, що ще тісніше згуртують свої ряди навколо лєнінської партії і зроблять усе для процвітання Радянської Вітчизни.

ГАРЯЧЕ СХВАЛЮЄМО

«...Підпорядковувати весь економічний розвиток в кінцевому підсумку інтересам радянських людей» — ці слова Генерального секретаря ЦК КПРС Михайла Сергійовича Горбачова ще раз підтверджують неухильність курсу партії на поліпшення життєвого рівня народу.

Наш комсомольсько-молодіжний колектив прагне відповісти на турботу партії високими здобутками у труді. Середньодобовий надій на фуражку корову складає нині 12 кілограмів молока, що в півтора рази вище середньорайонного показника. Мені вдалося дещо випередити своїх подруг і надіти за перші два місяці року 759 кілограмів молока від корови.

Але заспокоюватись нам, молодим, не до лиця. Тим більше резерви приросту надойс. Ми їх бачимо і будемо використовувати сповна.

Наша відповідь партії: успішно виконаємо завдання завершального року і п'ятирічки в цілому. Це стане конкретним внеском у Продовольчу програму країни, у справу миру.

Л. ВАРЧЕВСЬКА,
доярка КМК молочно-товарної ферми № 1 колгоспу «Червона комуніст».
Новоархангельський район.

У ВІДПОВІДЬ НА ТУРБОТУ ПАРТІЇ

Ми глибоко схвилювані промовою Генерального секретаря ЦК КПРС товариша М. С. Горбачова на позачерговому Пленумі ЦК КПРС, що відбувся 11 березня 1985 року. Партія, сказав М. С. Горбачов, буде і надалі йти лєнінським курсом миру. Політика КПРС була і буде спрямована на припинення навіязаної імперіалізмом гонки озброєнь, відвернення загрози ядерної війни, на гарантування надійної безпеки народів. Нам, курсантам Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації, близькі і зрозумілі цілі і завдання, які ставить партія. Ми, молодь покоління Країни Рад, цілком і повністю схвалюємо рішення Пленуму ЦК КПРС і запевняємо, що докладемо всі свої сили і знання для виконання завдань партії. Свій громадянський обов'язок молоді авіатори ба-

чать у безперервному вдосконаленні рівня професійної підготовки, ідейно-мудого загартовуванні, у готовності виконати відповідальні завдання, спрямовані на всебічне вдосконалення розвинутого соціалізму.

Мені особливо хочеться виділити слова товариша М. С. Горбачова, що стосуються безпосередньо нас, радянської молоді. Це слова про те, що КПРС і далі прагнучим до розвитку творчої ініціативи молоді. Така турбота партії про нас такі надії, які на нас покладені, надихають і дають новий імпульс до зростання політичної і трудової активності молодих будівників комунізму. Це нас багато до чого зобов'язує. І найкраща відповідь на батьківську турботу партії — наше відмінне навчання, високі дисципліна і організованість, творчий пошук, безкомпромісна боротьба з антиподами комуністичної моралі.

Я. ПАРАСТАЄВ,
заступник секретаря комітету комсомолу Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації.

ЗАВДАННЯ КОНКРЕТНІ І ЧІТКІ

Комсомольці і молодь нашого колгоспу, як і всі радянські люди, гаряче схвалюють і підтримують рішення позачергового Пленуму ЦК КПРС, промову на ньому Генерального секретаря ЦК КПРС Михайла Сергійовича Горбачова. Цей пленум — свідчення монолітної єдності комуністів, усіх радянських людей.

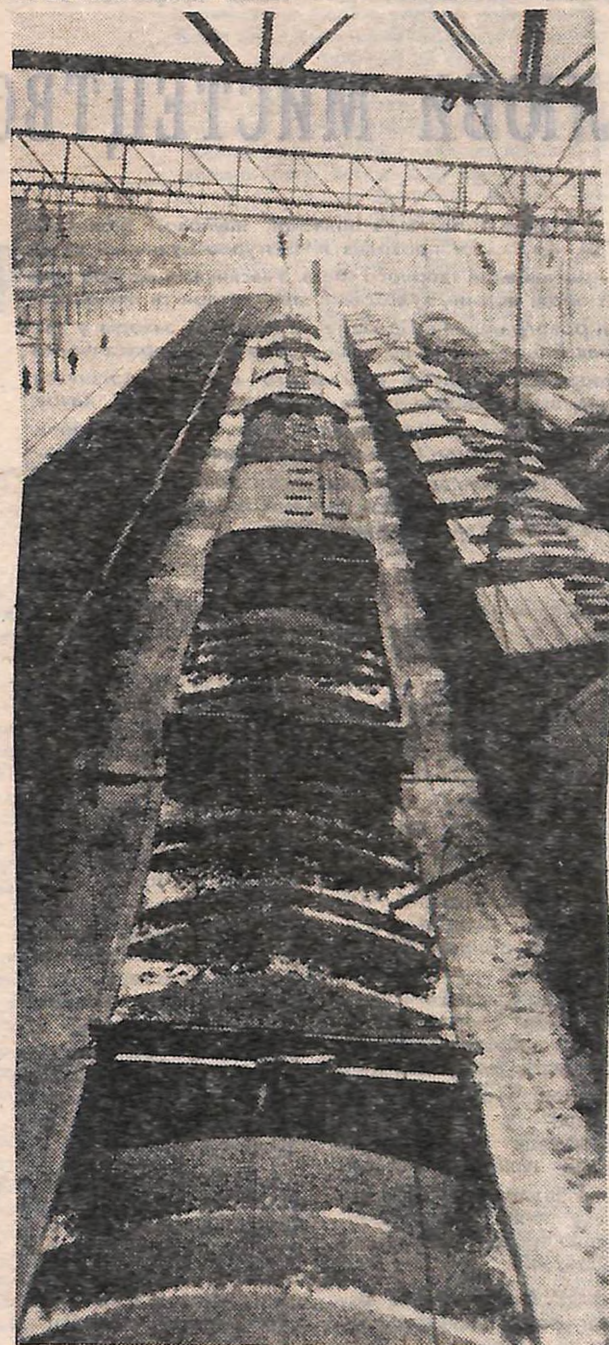
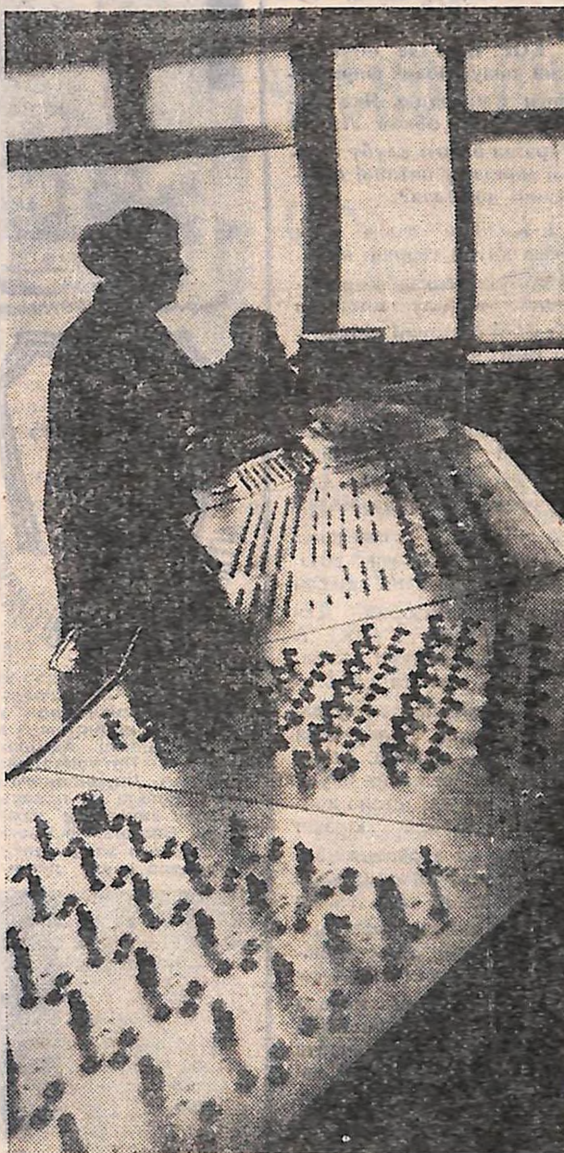
Я і мої товариші по роботі розуміємо важливість тих завдань, які стоять перед нами у завершальному році п'ятирічки, у році, що буде відзначений важливою подією у житті молоді планети — XII Всесвітнім фестивалем молоді і студентів. У кожного механізатора нині — відповідальна пора — йде остання перевірка підготовки техніки до весняно-польових робіт. У нашому господарстві відремонтовано уже 95 процентів сільськогосподарських машин. Ми, молоді механізатори, прикладемо свої старання і вміння, щоб майбутній дорідний урожай став гідним дарунком XXVII з'їзду КПРС. Тобі, партіє, наш труд і наші вірні серця.

В. БУЛАВКА,
механізатор тракторної бригади № 2 колгоспу «Росія».
Петрівський район.

За підсумками соціалістичного змагання за 1984 рік колектив станції Долинська зайняв перше місце у районному змаганні і був нагороджений перехідним Червоним прапором райкому Компартії України, районної Ради народних депутатів та райкому ЛКСМУ. Нині тут несуть трудову вахту на честь 40-річчя Перемоги 224 комсомольці, сім комсомольсько-молодіжних колективів. А молодий комуніст, член комітету комсомолу знілювач патентів Олександр МАЗУРИК (на знімку вгорі) своє змішане завдання виконує на 115 процентів.

ФОТО- РЕПОРТАЖ

Комсомолка Світлана МАКСИМОВА (фото внизу) нещодавно закінчила Лєнінградський інститут інженерів залізничного транспорту і одержала направлення на залізничну станцію Долинська. З самого початку зарекомендувала себе вимогливою, скромною, рішучою, продемонструвала відмінні професійні знання. Працює Світлана електромеханіком. А в осянні комсомольці образи її членом вузлового комітету комсомолу. Має вона і ще одне відповідальне доручення — заступник пропагандиста комсомольської політехники.

Фоторепортаж В. ГРИБА.

КОМСОМОЛЬСЬКІ УДАРНІ КЛИЧУТЬ

У нашій області доброю традицією стало направлення юнаків та дівчат за комсомольськими путівками на ударні будови нашої країни. Тільки за роки одинадцятиріччя більше тисяч молодих людей за наказом комсомолу було направлено на будівництво Байкало-Амурської магістралі, міст Комсомольська на Амурі, Нового Уренгоя, Гагаріна на Смоленщині, на будівництво атомних електростанцій республіки, об'єктів сільськогосподарського машинобудування в нашій області, на будівництво нових шахт в Донецькій області та на виробничі об'єкти «Олександрівугілля».

Якою ж буде Бурейська ГЕС?

Річку Бурею перекриє бетонна плотина довжиною приблизно 810 метрів і висотою 140 метрів. В будинку ГЕС буде встановлено шість агрегатів загальною потужністю понад 2 мільйони кіловат. Перші агрегати дадуть струм в ХІІ п'ятиріччі.

Передбачено також будівництво Нижньобурейської ГЕС, яка розміститься ниж-

че Бурейської гідроелектростанції на 90 кілометрів. Друга станція каскаду призначена для регулювання стоку води в річці в години пікових навантажень. Однак Нижньобурейська буде виробляти електроенергію. Спорудження цієї ГЕС почнеться в найближчі роки паралельно зі спорудженням головної станції каскаду — Бурейської.

Будівництво такого енергетичного комплексу вимагає потужної розвинутої виробничої бази, чисельного колективу кваліфікованих будівельників найрізноманітніших спеціальностей. Будуправління «Зейгесбуд», що веде будівництво гідроелектростанції, потрібні ро-

бітники будівельних спеціальностей, а також бульдозеристи, машиністи екскаваторів, водії автомобілів усіх категорій, автослосарі, автокранівники і т. п.

Той, хто не має будівельної спеціальності, зможе набути її в учбово-курсових комбінатах і в бригадах без відразу від виробництва.

На працюючих на будівництві Бурейської ГЕС розповсюджуються пільги, передбачені Указом Президії Верховної Ради СРСР від 10 лютого 1960 року і Указом Президії Верховної Ради СРСР від 26 вересня 1967 року. Зокрема, для місцевостей, прирівняних до районів Крайньої Півночі (а

саме таким є район будівництва Бурейської) виплачується заробіток згідно районного коефіцієнту — 1,4, тобто в 1,4 раза більше, ніж у звичайних районах.

Влаштовані на роботу забезпечуються квартирами в порядку черги протягом 2—3 років. Одинокі забезпечуються гуртожитком одразу після працевлаштування.

Юнаки та дівчата Кіровоградщини, котрі бажають поповнити ряди амурських гідробудівників, будуть направлені 22 березня цього року в числі Всесоюзного загону імені 40-річчя Великої Перемоги на спорудження Бурейської ГЕС. Комсомольську путівку вони зможуть одержати в районних, міських комітетах комсомолу (за місцем проживання), а також в обкомі ЛКСМ України.

КОЛОНКА ЗАПИТАНЬ І ВІДПОВІДЕЙ

ДОПОМОГА МАЛОЗАБЕЗПЕЧЕНИМ СІМ'ЯМ

Нашу читачку О. Хоменко з міста Олександрії цікавить, чи повинні її сім'я нараховувати доплату як малозабезпеченій?

«У нашій родині три чоловіки, — уточнює О. Хоменко. — Чоловік працює в радгоспі, середній місячний заробіток — 105 карбованців, я навчаюся, отримую стипендію 35 карбованців. Виховуємо одну дитину».

Копію листа читачки ми направили в обласний комітет профспілки працівників сільськогосподарства, на який нам відповів голова обкому профспілки В. М. Смаляк:

— Згідно Указу Президії Верховної Ради СРСР від 25 вересня 1974 року «Про введення допомоги на дітей малозабезпеченим сім'ям» право на отримання допомоги мають сім'ї, в яких середній сукупний прибуток на члена сім'ї не перевищує 50 карбованців на місяць. В цей прибуток враховується заробітна плата, стипендія та інші грошові виплати, які носять систематичний характер, а також прибуток від особистого підсобного господарства (під присадибної ділянки, службового земельного наділу, земельної ділянки, відкритої під город, тощо).

Заява для призначення допомоги на дітей подається адміністрації підприємства, закладу чи організації з додатком таких документів: копія свідоцтва про народження дітей; довідка про прибутки кожного члена сім'ї за період, який враховується; довідка міськвиконкому й інвентаризація про наявність підсобного господарства.

Обласною Радою народних депутатів встановлено прибуток від підсобного господарства на сім'ю 10 карбованців у місяць.

У випадку, якщо для сім'ї виділяється земельна ділянка під город, — адміністрація правильно врахувала прибуток від підсобного господарства в сумі 10 карбованців на сім'ю в місяць для підрахунку прибутку на допомогу дітям малозабезпеченим сім'ям.

ЧИ ВИВОДИТЬСЯ ТАТУЮВАННЯ?

В. Ковтун з селища Балахівки Петрівського району звертається до газети з запитанням, чи можна вивести татуювання на шкірі?

Ми звернулися за порадою в косметичний кабінет обласного центру. Завідувачка О. М. Хмура відповіла, що татуювання можна вивести у косметичному кабінеті міста Кіровограда по вулиці Гоголя, 28.

— **Т**Е, ЩО КЛУБ творчої молоді у Кіровограді має бути створений — підказало саме життя. Адже у нашому місті є чимало молодих художників, архітекторів, музикантів, акторів, літераторів. Зрозуміло, що у людини, зайнятої творчою працею, виникає закономірна потре-

бітентів, філателістів, шахістів тощо. Їхніми членами можуть бути всі бажаючі. Клуб творчої молоді являє собою щось подібне?

І. К. Гадаю, що не зовсім. Хоча спільного з клубами за інтересами у нього чимало. Адже до клубу творчої молоді входять тільки професійні митці

своєх підприємств, влаштування пересувних виставок, шефство над учнями професійно-технічних училищ та вихованням дитячих будинків — ось далеко не повний перелік масових заходів, які проводяться членами клубу. Ну, і, звичайно ж, проходять консультації, за якими звертаються до

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

ЛЮБИ МИСТЕЦТВО У СОБІ

У відділі мистецтв обласної наукової бібліотеки ім. Крупської проходив літературно-музичний вечір, присвячений творчості Фета. Учасниками вечора були молоді актори, художники, архітектори та літератори Кіровоградщини. Проведення подібних заходів у залі бібліотеки — не рідкість. Але вечір, присвячений творчості великого російського поета, відрізнявся тим, що він зібрав членів недавно створеного клубу творчої молоді Кіровограда. Про мету створення цього клубу, про його плани і завдання розповів нашому кореспондентові заступник завідувача, відділом пропаганди і культурно-масової роботи обкому ЛКСМ України Ігор Крикунечко:

ба співкуватися і з колегами, і з представниками інших творчих напрямків. Нова інформація, який надходить до сучасної людини такий, що вона не завжди встигає зорієнтуватися у нових течіях у мистецтві. Скажімо, музикант не завжди встигає зорієнтуватися у нових тенденціях у живопису, а художник, в свою чергу, цікаво було б знати про музичні новинки. Клуб творчої молоді повинен забезпечити обмін інформацією представників творчої інтелігенції найрізноманітніших напрямків мистецтва. Крім того, спілкування творчої молоді у стінах клубу сприятиме формуванню більш глибокого і всебічного знання мистецтва, пошуку нових тем та створенню цікавих образів і характерів.

КОР. В області уже багато років працюють клуби за інтересами. Вони збирають кіно-та автолю-

бових, їх об'єднують спільні професійні інтереси. Саме тут, у клубі творчої молоді, проходять «обмінні» творчі молоді мистецтва, виступають на виставках та творчі звіти.

КОР. Створення клубу творчої молоді, безперечно, стало подією для міста і області. На нього покладають чималі надії не тільки представники творчої інтелігенції, а й чимало любителів мистецтва, якщо потрібна буде допомога митців-професіоналів. Це стосується і самодіяльних художників і артистів аматорів та інших. Чи входить у плани клубу надавати допомогу їм?

І. К. Звичайно. Адже в обов'язки митця входить виховання художнього смаку у широких верств населення — одне з найголовніших завдань його членів. Творчі вечори, зустрічі з представниками виробничих та сільськогосподар-

ських підприємств, влаштування пересувних виставок, шефство над учнями професійно-технічних училищ та вихованням дитячих будинків — ось далеко не повний перелік масових заходів, які проводяться членами клубу.

Ну, і, звичайно ж, проходять консультації, за якими звертаються до членів клубу творчої молоді бажаючі.

КОР. Нині йде інтенсивний пошук нових форм роботи з молоддю. Яке значення надає обком ЛКСМ України роботі клубу творчої молоді у питанні організації діяльності?

І. К. Вже тепер, коли члени клубу творчої молоді зустрічаються у приміщенні відділу мистецтв обласної наукової бібліотеки імені Крупської — свого приміщення клуб поки що не має, — можна говорити про те, що він здійснює багатьох молодих людей. Що таке добре організоване дозвілля?

І. К. Вже тепер, коли члени клубу творчої молоді зустрічаються у приміщенні відділу мистецтв обласної наукової бібліотеки імені Крупської — свого приміщення клуб поки що не має, — можна говорити про те, що він здійснює багатьох молодих людей. Що таке добре організоване дозвілля?

Для когось — проведення виховних днів чи позачасного часу на дивані перед телевізором. Для когось — кіно і танці. А для творчої людини дозвілля — це заняття улюбленою справою, інтелектуальне збагачення, спілкування з цікавими людьми. І в тому, що на засідання клубу творчої молоді стало приходити більше юнаків і дівчат, ми бачимо вагомий доказ того, що клуб згодом стане не тільки творчою лабораторією молодих митців, а й справжнім естетичним центром міста, де кожна молода людина, яка цікавиться мистецтвом, зможе знайти відповідь на запитання, які її цікавлять, виробити себе у тому чи іншому виді мистецтва.

Інтерв'ю взяла О. АНОХІНА.

У роки війни, щоб золоті «вершини» Ленінграда не служили орієнтиром ворожим артилеристам і льотчикам, шпигли Адміралтейства, Петропавлівської фортеці, Інженерного замку і купола Ісаакієвського собору вирішили замаскувати. Виконання цього небезпечного завдання було доручено групі ленинград-

ських альпіністів-скалолазів. Серед них — Ольга Афанасівна Фірсова, яка живе нині у місті на Неві. Під безперервним обстрілом працювали верхолази на шпиглах міста. Завдання було виконано до січня 1942 року. Після цього Ольга Афанасівна продовжувала, як і раніш, у складі групи верхолазів підтримувати порядок маскування на ленинградських «вершинах».

Ольга Афанасівна часто виступала перед школярами, студентами, робітниками міста, веде велику патріотичну роботу серед молоді.

На знімках: верхолаз Ольга ФІРСОВА готується до «штурму» шпигла Адміралтейства (репродукція знімку 1943 року); колишній член групи верхолазів, які укривали у роки війни золоті «вершини» Ленінграда, О. А. ФІРСОВА. Фото Н. БЕРКЕТОВА. Фотохроніка ТАРС.

МІК ПІСЛЯ ВИСТУПУ

«ТАСНИЦІ» — У ПАПЦІ

У критичному матеріалі під таким заголовком («Молодий комунар» за 14 лютого ц. р.) йшлося про недоліки в спортивно-масовій роботі в колективі

Кіровоградського тролейбусного управління. Зокрема, наголошувалося на тому, що тут безсистемно впроваджується в дію комплекс ГПО.

Як повідомив редакцію голова обласної ДСТ «Спартак» В. Ковальов, газетна публікація обговорена на засіданні оргвідділу обласної. Критику визнано правильною.

З метою усунення недоліків обласною вжито таких заходів:

— розроблено календар спортивно-масової та оздоровчої роботи на 1985 рік;

— затверджено склад команд за видами спорту — волейболу, настільного тенісу, кульової стрільби, легкої атлетики, шахів та шашок;

— колектив фізкультури взяв зобов'язання підготувати в цьому році 65 спортсменів — розрядників, 50 значківців ГПО, 25 громадських інструкторів та тренерів.

Обласна «Спартак» порушила питання перед адміністрацією управління про введення посади штатного інструктора-методиста з виробничої гімнастики.

...У вестибюлі гамірно, метушня. Привезли нові меблі — дивани, шафи, стільці, журнальні столики. «Що, куди, як і скільки стільців?» — ледве встигає відповідати на ці запитання вихователька В. П. Мосендз. Але це приємні клопоти — затишніше, зручніше стане тепер у кімнатах...

Педагогічний колектив його діяльний, енергійний. Оточують його рада гуртожитку, якою керує працівник міліції М. М. Скакун.

Відомо, що виробничі успіхи колективу в значній

ІЗ ЗАДОВОЛЕННЯМ І НЕ БЕЗ КОРИСТІ

проводять вільний час молоді мешканці робітничого гуртожитку «Юність» виробничого об'єднання «Олександріяугілля».

мірі залежати від настрою трудівників. Коли відчували вони турботу про себе, мають усі необхідні умови — працюється радісно. Саме про це і дбає рада гуртожитку.

В травні організували суботник, недільник — і от уже мають своє спортивне містечко. Тепер не доводиться після зміни їхати через все місто на стадіон. Влітку і восени займаються

спортом у своєму дворі. Кожний вибирає собі до вподоби тренування: баскетбол, волейбол, настільний теніс, оздоровчий біг.

Люблять молоді робітники шахи. І от спортивні активісти інженер В. І. Шульгевич та лікар-терапевт С. Г. Ткаченко організували шаховий клуб, провели масові змагання. Переможцями шахових турнірів стали кріпильник

шахти «Верболюзівська» Степан Вилку та майстер Петро Багмут.

Радо стрічає молоді цікавих людей нашого міста. Педагог-пенсіонер С. Г. Гончаров розповів їм про свої зустрічі з В. В. Маяковським. Працівник Товариства охорони природи В. А. Вожаків прочитав лекцію про життя і діяльність наших земляків-де-

кабристів І. І. Сухинова та А. С. Пестова. Про історію міст і сіл Кіровоградщини вів розмову А. С. Пам'ятунов, автор цікавої книжки «Олександрія — місто гірників».

Шанувальники творчості І. К. Карпенка-Карого відвідали заповідник-музей «Хутір Надія». Діти мешканці гуртожитку побували в Полтаві, відвідали музей Петра І, побували на

ратному полі Полтавської битви. Нещодавно провели екскурсію по своєму місту «Ніхто не забутий, ніщо не забуте».

...Закінчується робочий день. До кабінету Валентини Павлівни поспішають активісти Валентин Кизилов, Сергій Лозовий, колега Н. Й. Дрощенко. Потрібно терміново вирішити питання організації тематичного вечора, присвяченого 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні...

К. БАШЛИКОВА.
м. Олександрія.

Недавно на Кіровоградщині перебував у творчому відрядженні поет Дмитро Іванов. Разом з київським поетом Станіславом Зінчуком виступав перед робітниками і студентами, учнями і хліборобами. Тепло зустрічали письменників жителі села Тарасівки Новгородківського району, де народився, вчився і працював Дмитро Іванов.

Наш кореспондент зустрівся з автором поетичних збірок «Зерно і любов», «Трай, сонінько моя» і «Заповіти мого народу», лауреатом республіканської комсомольської премії імені М. Островського Дмитром Івановим і попросив дати автограф для читачів «Молодого комунара».

— Дмитре Іосиповичу, мабуть, кожен поет пам'ятає свій перший вірш...

— Мені здається, що поезія живе в мені з самого глибокого дитинства. І з колоскових пісень, і з казок, і з тих пісень, які наспівувала мама за якоюсь хатньою роботою, хоча й траплялося це рідко — післявоєнні роки були тяжкими і пісня приходила до людей лише в свята...

А ще поезія прийшла до мене з книг. Я рано навчився читати. Сестра моя Марія навчила...

— Це та, що «Учили сестри мене до сліз: — Кажі: «Мар-р-р-уся». — Казав: «Мад-д-д-уся»!

— Так, Мадуса. Вона має дивовижну пам'ять. Тоді вже читала напам'ять Шевченкову «Катерину» (йі зараз знає напам'ять), багато віршів... Це від неї я довідався, що є такі люди — поети, які пишуть про любов, і що ці вірші беруть за душу. З таким визначенням місії поета я й прийшов до свого першого вірша.

Взагалі, як і в кожного поета, до першої публікації (надрукованим свій вірш я вперше побачив у новгородківській районній газеті), після неї і згодом залишається багато віршів надрукованих. Одні він сам не виносить на сторінки періодики чи книги, до інших мають претензії редактори і видавці... Тому труд письменницький — далеко не те, що ми бачимо на полицях книгарень. Точніше — не все те.

З часом в кожного справжнього поета зростає вимогливість до поетичного рядка. Але приходить час, коли вже й сам творець не годен об'єктивно оцінити ним зроблене. Це стосується в першу чергу тих вимогливих, які йдуть в літературу. І добре, коли саме в цей період приходить старший товариш, вчитель, який підтримає, підкаже. Його слово потрібне, як повітря...

— В цьому відношенні поет Дмитро Іванов повинен дякувати долі. В грудні 1976 року з його віршами вперше познайомились на ірпінському семінарі молодих авторів, а вже через п'ять місяців — дебют у «Вітчизні» з післяслоом Івана Драча, яке починалось так: «Запах спрощеної поезії не можна не відчутися відразу». А ще через півроку у видавничстві «Молодь» виходить книга поезій. Хороший дебют. Від критиків — самі дифірамби. Від читачів — захоплення. Від моїх університетських товаришів тоді тільки й чулося: «Зерно і любов», поет з Чернігова, передмова Драча, Дмитро Іванов... Оглядаючись на ті роки, зараз думається: чи не надто як для новобранця, чи не можуть одні похвали зіпсувати його? Як ви, Дмитре Іосиповичу, сприйняли їх?

— Я тоді працював у тепличному господарстві слюсарем. Під Черніговом — село Жовнінка, радгосп імені Фрунзе. На Чернігівщину я потрапив не випадково. Служив там, друкував вірші у молодіжній газеті «Комсомольський гарт», під кінець служби в одній з газет мені пообіцяли місце роботи (тоді дуже хотілось працювати в газеті, бо й досвіду вже трохи мав — до армії майже рік був кореспондентом кіровоградської районної газети «Зоря комунізму»), а коли прийшов з дружиною, місце уже «збрали». Ну що ж, не звикати. І назад уже не хотілось (бо й незручно було) вертатись. То влаштувались у радгосп.

Послав я книжку тоді мамі, рідній своїй «бабі Тані». І вже чекаю — не можу дождатися. Чекаю оцінки найоб'єктивнішої: мама у мене дуже критично ставиться до усього надрукованого. Зима минула, а листа нема. Читають, думаю. Уже й весна посміхається сонечком. Дружина каже: «Мабуть, забракувала ма-

ти твою книжку». А я вже місця собі не знаходжу. Коли це приходить лист. Короткий, скупий. І рецензія в ньому на «Зерно і любов»: «Синоку, спасибі за книжку. Збрехав небагато».

Звідтоді з'явилась впевненість — моє слово потрібне людям. А тому мушу працювати. І, звичайно, не кривити душу.

Чи можуть самі похвали та дифірамби зіпсувати новобранця в літературі? Думаю, що ні. Надто ж, коли новобранець певен своєї місії, коли він вимогливий до себе. Більше того, справжнього митця похвала ще дужче стимулюватиме у праці, він не вилізе на суд читача таір слабкий, прохідний. Бо совісно буде потім перед своїм найголовнішим суддею — читачем. Гірше, коли гарний таір критика засудить. Але я думаю, що справжнього творця це не зіб'є з правильної дороги. Може затримати на якийсь час розквіт його таланту, але тільки й усього... Талант виявить себе за всяких умов. Тому треба дякувати тим, хто вміє вчасно талант помітити й підтримати.

Критика, мабуть, трохи передала кулі меду стосовно моїх поетичних книг. А тут ще й республіканська комсомольська премія... Я критично ставлюсь до своєї творчості й сьогодні бачу, що багато чого мене з виданого не задовольняє. «Збрехав небагато». Хай небагато, але збрехав. Тому мушу той аванс, який відпустили мені читачі, ті борги — сплачувати рядками, за які не прийшлося б червоніти.

— У тому ж таки післяслові Іван Драч дорікав Вам за «деяку тематичну, майже зумисну, звуженість», що ліричні вірші «виділяються менше, ніж баладно-сюжетні, менше там оригінальності мислення»...

— Ніколи не силуватиму себе до, так би мовити, розширення тематичних горизонтів. Можна пробувати, але не силувати. І в другий мій книзі лірики не густо. Та й головне, по-моєму, не це. Головне — писати правдиво, чесно, совісно. Про те, що знаєш, що пережив. Коли Іван Федорович Драч сказав мені: «Тобі пощастило на нелегке дитинство». Дякую, правда? Але це так. Мені пощастило. Бо вже тоді я пізнав добро і зло не з книжок, а з життя. Те нелегке дитинство живить мене а творчості й досі. Про нього я ще не все сказав.

АВТОГРАФ ДЛЯ ЧИТАЧІВ
«МОЛОДОГО КОМУНАРА»

Дмитро ІВАНОВ:

«ПИСАТИ
ПРАВДИВО,
ЧЕСНО І ЩИРО...»

Дмитро Іванов

славу. Що це — запізніле дозрівання, змужніння нашої молоді в епоху НТР? Як ви ставитесь до пізніх дебютів?

— Творчість ні під які канони не можна підводити. Це справа чисто індивідуальна. В кожного по своєму. Хіба нема нині дебютів у шістнадцять? Є й раніші: незабаром у Москві з передмовою Євгенія Євтушенка виходить книжка віршів «Чорновик», автор якої — Ніка Турбіна — ялтінська школярка молодших класів.

Можна й ще навести подібні приклади. Тому справа, я думаю, не в інфантильності нашої молоді. Просто, нам більше запам'ятовуються ті дебюти, які називають пізніми.

Коли заходить мова про вік у літературі — мене це трохи дивує. Ну, яке діло читачеві до того, у скільки років писав автор роман чи поему, вірш? Література повинна досліджувати життя, осмислювати його на високому рівні майстерності, і хто це зробить — двадцятирічний чи п'ятдесятирічний чоловік — не має ніякого значення.

До так званих пізніх дебютів стазуюсь неоднозначно. Бо ж і за тридцять дебютують по різному. І якщо поет видає гарну книжку у 35, то це не значить, що він не писав віршів у 20 років. Писав, але чекав, поки вони у нього, образно кажучи, подорослішають, виріють. Треба, знаєте, це мати й терпіння, мужність, щоб не спокуситися раннім дебютом. Я думаю, що це тільки на користь літератури.

— Молоді часто експериментують у поезії. Ваш погляд на таке явище в літературі? Запитую про це тому, що у Вашій поезії якраз найменше експериментування. В передмові до «Заповіти мого роду» Борис Олійник про Дмитра Іванова зазначав: «Інтонційно він близький... Василеві Симоненкові», а Симоненко як відомо, остерігався експериментування...

— Знову ж таки — це творчість. І не можна відповісти однозначно, що ось так творити — добре, а ось так — не годиться. Іван Драч на початку шістдесятих років так почав, що багато хто з критиків за голови брались. Але це такий у чоловіка спосіб мислення, так він бачить світ. І сьогодні ми вже настільки звикли до «феномену Драча», що, коли читаємо його поезії в традиційному ключі, — дивуємось і навіть кажемо: починав Драч емілізіше, оригінальніше.

ТВОЄ
ДОЗВІЛЛЯ

Інша справа, коли починають творити, так би мовити, «під Драча». Найстрашніше, якщо митець женеться за модою. «Ніщо не старіє так швидко, як мода», сказав один француз. Ні, треба бути органічним. А читач дуже тонко це відчуває. І розбереться — де чисте золото, а де штучна, хоч і блискуча, підробка під золото.

Та й те, що чомусь, коли заходить мова про пошуки, то мається на увазі лише форма. А зміст? Хіба не шукав Шевченко чи Франко? Хіба байдужим до пошуків був той же Симоненко? Аж ніяк!

І ще дозволю сказати собі таке: погоня поетів за формою, за нечуваним звукописом, розміром і словотворенням — відсадили людей від поезії. Епігонство відсадило. Найкраще народ розуміє народну поезію — народну пісню. Корінь у нашої поезії — народний. Поезію ми сприймаємо душею, серцем насамперед. Якщо нема душі а рядках, якщо слово не гріє — кому потрібне те словотворство?

Ось тому так гуло говорять сьогодні про перші книжки талановитого поета з Київщини Валерія Герасимчука (недавній творчий заїт у Спільці письменників підтвердив його високі потенційні можливості), про поета великого болю Станіслава Чернілевського. Бо про високе і нище в людині, про добро і зло вони говорять зрозуміло, правдиво, щиро.

— Дмитре Іосиповичу, це порівняно недавно ви самі неспішно стукались у велику країну Поезію, а нині очолюєте обласне літературне об'єднання на Чернігівщині, зовсім недавно представляли добірні твори членів «Сонячних кларнетів» у журналах «Ранок», «Дніпро». Чим цікава для Вас ця робота?

— Поети, вірші яких друкувались у згаданих добірках — уже або мають книги, або ось-ось видадуть. Вони на правильній дорозі і робота моя з ними чисто формальна. Зустрічаємось, обмінюємось думками, вирішуємо якісь організаційні питання. Цікаво мені працювати з тими, хто відкривав для себе великий світ літератури. У літоб'єднанні є зовсім юні, які можуть дзвонити мені в будь-який час на квартиру і захоплено вигукувати: «Дмитре Іосиповичу, ось послушайте, я геніальний рядок написав!». Є серйозні молоді хлопці і дівчата, слюсарі, художники, комбайнери, які захоплено пишуть про свою епоху, по своєму бачать сучасника. Робота з ними нелегка, але варта зусиль і втраченого часу. Бо я вірю у їхнє слово.

— Питання, якого Ви чекате, певно, з початку розмови: які у Вас, Дмитре Іосиповичу, стосунки із Кіровоградщиною? Із рідним селом? З Вашим віршів ми знаємо: «Там, де Аджамка в лагідний Інгул», «По всім Тарасівці горять сади»... Та й назви книг говорять багато: «Зерно і любов», «Заповіти мого роду». А в житті! І ще — як Ви оцінюєте створення на Кіровоградщині відділення Спільки письменників України?

— Куди б не заносила мене доля — земля моя в моєму серці. Дає роки тому, коли велика група російських, українських письменників брала участь у святкуванні 100-річчя з дня народження Дем'яна Бедного, у Губівці в сільському клубі я зізнався землякам, що не був вдома десять років. Вдома для мене означає в рідному селі, хоч ні мама, ні сестра з Тарасівці давно не живуть. Але село — моє. І воно сниться мені, і майже все мною створене — то болі і радощі мої і моїх гарасівчан. Ось недавно я знову виступав перед ними. Стою перед школярами і чую: роки минули, довгі роки, звідколи ходив вулицями рідного села, але воно стало для мене ще ближчим, ріднішим.

Письменники Кіровоградщини ще скажуть про моїх земляків високі слова в літературі. Прекрасно, що на землі великих корифей театру, на землі Юрія Яновського і Віктора Близнеца є тепер своя письменницька організація. Думаю, що це сприятиме народженню на Кіровоградщині — яскравій, пахучій повнотою у квітці-Україні — ще не однієї плеяди неповторних талантів.

Розмову вів Василь БОНДАР.

ДУМКИ,
ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Перехрестя «Кредо»

У концерті музичного життя нашого обласного центру недавно відбулася подія: зустріч із незвичним молодіжним джазовим квартетом «Кредо» Дніпропетровської державної філармонії, колективом, що був учасником багатьох конкурсів і оглядів у Москві, Одесі, Донецьку, Ризі.

Стиль «Кредо»? На думку самих учасників квартету — це «кросс-каре́нт», що в перекладі з англійської означає «перехрестя — напрям». На мій погляд, стиль «Кредо» — це пошук стилю. Пошуки між вибраною назвою і стилем, що тільки пам'ятається. Все це спонукає до серйозних роздумів. Адже «кредо» означає погляди, переконання, світогляд, тобто щось конкретне, пізнане і перевірене його носієм.

Визначити музичне кредо джаз-квартету не так легко. Особливо недосвідченому слухачу, але зацікавленому в пізнанні сучасної музики.

Винні в цьому, очевидно, і організатори виступів, і сам колектив. Докази? Будь ласка. Навісний терп.

Не викликає сумніву: слухача, глядача треба готувати, виховувати. Як? Звернемося до афіш. Одна з них була встановлена на вулиці Леніна біля Палацу культури імені Жовтня. На фотографіях її вигляд музикантів викликає подив. А що, коли б замість цього дати анонс справді музичного кредо квартету, пояснити коротко суть напрямку «кросс-каре́нт»? Зі сцени він подається ведучим як «музика 80-х», як новий дух джазу в самотніх формах. А мені здається, це всього лише довгий сплеск авангардизму, хоч і мені, і іншим слухачам сподобались деякі композиції, що поєднують у собі традиції класичного джазу 50-х і рок-музики 70-х. Але навіть у таких композиціях є незавершеність, незграбність, спланированість елементів, що потребують доповнення, насиченості образами. В цілому ж концерт справив на мене таке враження, ніби перед нами промучувалася музика відкинутого атомного реактора. При цьому звукооператор, мабуть, намагався витиснути все можливе із підсилювачів і колонок, не жалюючи вух слухачів.

Після концерту мій товариш сказав: «Музика нова, незвична, але, погодьтеся, її було легко збагато!». Слушно.

Р. ЛЮБАРСЬКИЙ,
учитель Високобай-
рацької середньої
школи.

Кіровоградський район.

«Дорога редакціє!
Розкажіть, будь ласка,
на сторінках «Молодого
комунара» про хорошу
танцювальну пару Ната-

лію Бестем'янову і Ан-
дрія Букіна.
Людмила ДЕРКАЧ,
учениця 9-го класу.
м. Новомиргород».

БІЗЕ-ЩЕДРІН І ФІГУРИСТИ

Недавно ми стали свідками нового торжества радянської школи фігурного катання. На чемпіонаті світу в Токіо Наталя Бестем'янова і Андрій Букін завоювали найвищу нагороду в спортивних танцях на льоду. Радіючи цій події, мільйони телеглядачів, певно, згадували в цей вечір багато що з минулого...

Довгий час законодавцями моди в спортивних танцях були англійці. Тобто англійська школа фігурного катання. Так тривало доти, поки не перемогли Людмила Пахомова і Олександр Горшков. Незабаром Красиві. Мужні. Їх чарівний вальс на музику

А. Хачатуряна досі стоїть перед очима у тих, хто хоч раз бачив цю льодову фантазію.

Можна розповідати багато про радянських танцюристів на льоду. Хто не пам'ятає елегантну пару Н. Лінічук і Г. Карпонос-ва? Перед ким не постає в уяві пристрасть і вогненність І. Мойсеевої та А. Міненкова?

«Золотий дует» Н. Бестем'янова — А. Букін з'явився не відразу. Довгий час Наташа була одиначкою. Андрій катався з іншою партнершою. В тому, що їх зустріч відбулася, немає нічого дивного, хоча, між іншим, вона могла б і не відбутися.

Стереоколіскова

Століття космічне,
Століття двадцяте,
На ритми музичні
І чуда багаті.
Бо чи ж і не чудо —
Сиджу на дивані,
Не лізу нікуди
У шкоду. Зарані
Засну під мелодію я без плачу.
Під музику мамі на радість мовчу!

Фотоетюд В. ЩЕРБАКА.

м. Мала Виска.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

Що слухати?

У минулому випуску «Диск-залу» ми доглибини душі обурили слова М. Гордієнка з Новгородки, який написав: «Що слухати? У телепрограмах «Пісня-84» не було пісень популярних ВІА...».

Мені здається, що треба добре знатися в мистецтві, перш ніж судити про якість телепередач. Я впевнена, що тисячі людей чекають програми «Пісня-85». Адже це години справжнього свята,

піднесеності, радості за радянське мистецтво.

Тут можна почути пісні, які хвилюють серце і підносять настрій, які примушують коли журно задуматися, коли згадати минуле і радісно подивитися на сьогодні.

Я й досі пам'ятаю захоплення, яке відчувала, коли з екрана співала Алла Пугачова у передачі «Пісня-85». Якщо слухати все вдумливо, аналізуючи і порівнюючи, якщо не бу-

ти рабом швидкоплинної моди, яка вимагає схилання перед окремими нумирами, то можна почути дуже багато.

К. КОБЗАР.

с. Дружелюбівка.
Добровеличківський район.

* * *

Мені подобаються пісні у виконанні народної артистки УРСР Софії Ротару. Вона подобається мені тому, що співає пісні, які одразу розумієш, які тут же запам'ятовуються і западають у серце.

О. АРТУШОК.

с. Пролетарське,
Олександрійський район.

РОЗПОВІДЬ НА ВАШЕ ПРОХАННЯ

Втім, Тетяна Тарасова, тренер нових чемпіонів світу, вважає, що вони народжені, щоб танцювати разом. Саме тому так швидко цей дует завоював прихильність. Саме тому його нова програма викликає цілком несподівані реакції глядачів. «Кармен» Бестем'яної і Букіна, що зовсім недавно викликала суперечливі відгуки, а на чемпіонаті світу оцінена найвищими балами. Як, до речі, і «Ярмарок» — танець минулих чемпіонатів.

В танці Бестем'яної і Букіна приваблює навіть не їх природний артистизм, а саме поєднання спортивності і елегантності. Коли дивився на цю пару, особливо конкретно стає думка про фігурне катання як про синтез мистецтва і спорту.

В. ЛЕВЧОКО.

ТВОРЧІСТЬ

ГОСТІ ВІТАЛЬНІ

У Листопадівському сільському будинку культури добре працюють гуртки художньої самодіяльності — драматичний, танцювальний, художнього читання та інші. Особливою популярністю слухачів користується жіночий вокальний ансамбль, що входить до складу агітбригади, яку очолює заступник голови колгоспу «Комуніст» по роботі з молоддю Меланія Анатоліївна Яценко. Молоді люди систематично відвідують заняття гуртків, під керівництвом баяніста Василя Костянтиновича Мельниченка проводять репетиції. Нині, у період підготовки до 40-річчя Великої Перемоги, розучують пісні радянських композиторів, присвячені героїзму нашого народу. Недавно, коли Новомиргородщина святкувала 41-у річницю з дня визволення району від німецько-фашистських загарбників, солісти ансамблю виступили в музичній вітальні міського будинку культури з новою концертною програмою.

В. ШУЛЬГА.

Новомиргородський район.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

КУКУШКА

Стихи Михайла
ПЛЯЦОВСЬКОГО

Мне бы жизнь,
как песню,
пропеть
искренне
и честно,
чтобы пожалеть
не пришлось
больше ни о чем,
Сколько
до последней черты —
Это неизвестно,
Сколько на роду
суждено —
столько проживем.

ПРИПЕВ:

Ты, кукушка,
брось куковать,
мне года
считая.
От меня свсю
всроби
лучше утай.
Годы промелькнут,
пролетят,
слоено листьев
стая,
сколько их
достанется
мне —
все они мои.
Мир просвечен
солнцем
насквозь,

Музыка Ниниты
БОГОСЛОВСЬКОГО

нет ему
предела.
И всегда
в любимых глазах
плещется заря.
Сколько
до последней
черты —
разве в этом
дело?
Только б
не напрасно
прожить,
только бы
не зря.
ПРИПЕВ.
Отгремит ручьями
весна
и наступит
лето.
Для того придумана
даль,
чтоб стремиться
к ней.
Сколько до последней
черты —
главное
не это,
Как мы проживем
свою жизнь —
все-таки
главной.
ПРИПЕВ.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відпо-
відального секретаря — 2-46-87; відділів
комсомольського киття — 2-46-57; листів
і масової роботи — 2-45-36; пропаганди
— 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87;
військово-патріотичного виховання та
спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; ого-
лошень — 2-56-65; коректорської —
3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

ВН 00411.

Обсяг 0,5 друк. арш.

Індент 61103

Зам. № 146.

Тираж 60 300.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кировоград вул. Глінки, 2.